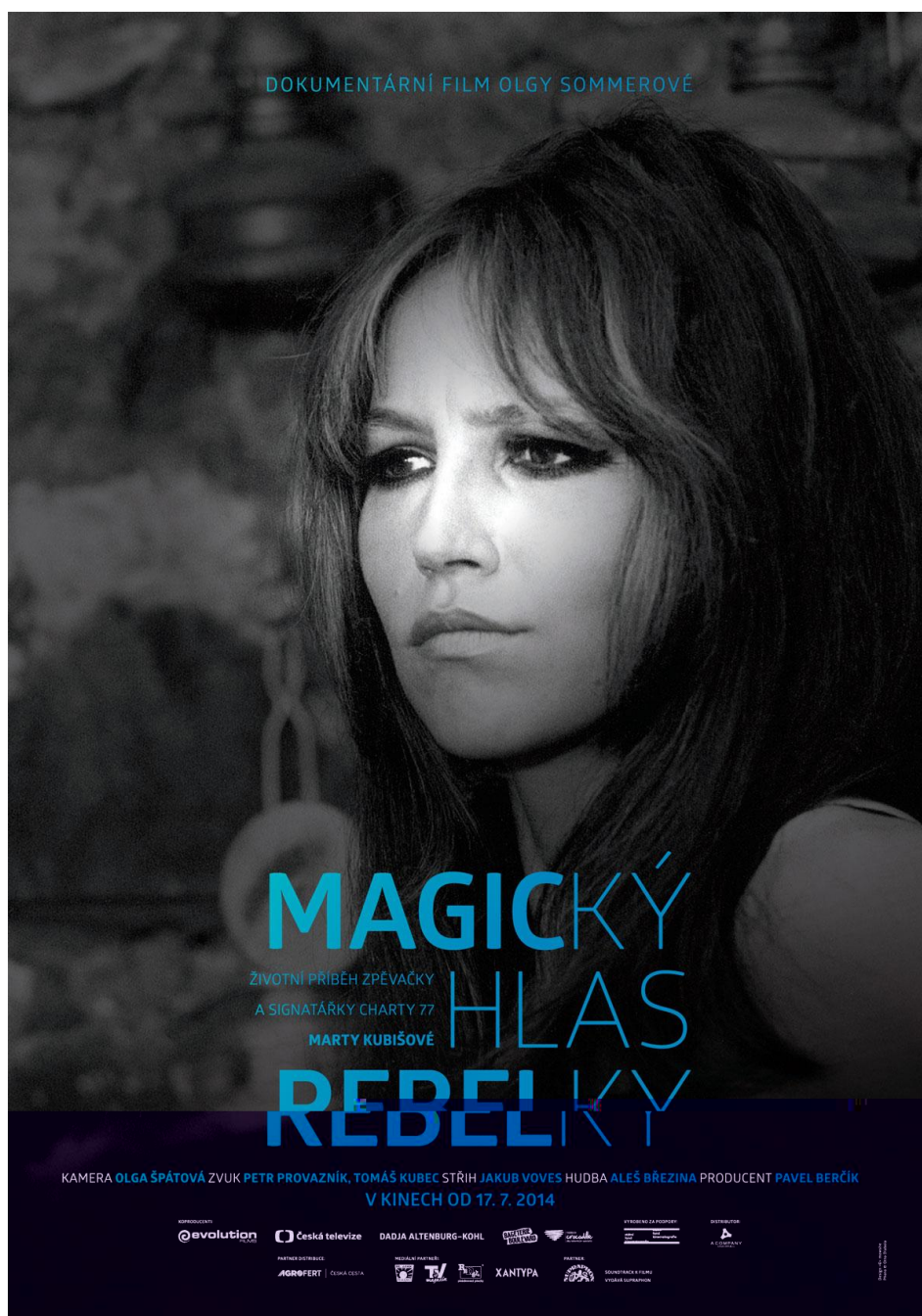

PRESS KIT

www.facebook.com/magickyhlasrebelky
www.ceskatelevize.cz/magickyhlasrebelky

v kinech od 17. července 2014

KONTAKT PR, TISKOVÝ SERVIS:

Martina Chvojka Reková, martina.rekova@4press.cz, tel. + 420 731 573 993
Klára Mixová, klara.mixova@4press.cz, tel. + 420 731 514 462

Press kit a foto ke stažení: www.a-company.cz login: press@a-company.cz heslo: vstup3

TVŮRCI

Žánr: celovečerní dokument

Stopáž: 85 minut

Přístupnost: přístupný

Formát: 16:9

Režie: Olga Sommerová

Ve filmu vystupují: Marta Kubišová, Dana Němcová, Pavel Kohout, Vlastimil Třešňák, Jaroslav Hutka, Aneta Langerová a další

Scénář: Olga Sommerová

Hudba: Aleš Březina (filmová hudba), písně Marty Kubišové

Střih: Jakub Voves

Kamera: Olga Špátová

Zvuk: Petr Provazník, Tomáš Kubec

Producent: Pavel Berčík – Evolution Films s.r.o.

Koproducent: Česká televize, Dadja Altenburg Kohl, Nadace Crocodile, Bagaterie Boulevard

SYNOPSIS

Zpěvačka, signatářka a mluvčí Charty 77 Marta Kubišová setrvala se ctí dvacet let v odporu proti komunistickému režimu. Když jí bylo dvacet sedm let, byla ve svém strmém profesním vzletu sestřelena ruskými okupačními tanky, které obsadily Československo. Důvodem byla pravděpodobně zpěvaččina píseň Modlitba pro Martu, která se stala protestsongem okupované země. Marta, trojnásobná Zlatá slavice z let 1966, 1968 a 1969 a sex symbol tehdejší doby, se živila lepením pytlíků. Stres vyvolaný dramatickou změnou života a normalizační beznadějí vyústil ve zpěvaččinu osobní tragédii. Svůj osud zpěvačka nesla bez reptání, přestože se stala terčem výslechů a šikanování ze strany Státní bezpečnosti. V roce 1989 zažila Marta během sametové revoluce comeback, který by jí mohla závidět leckterá světová hvězda. Její Modlitbě naslouchalo plné Václavské náměstí, stala se jedním ze symbolů odporu proti komunistickému totalitnímu režimu. Film mapuje zpěvaččinu první i druhou pěveckou kariéru, odkrývá mnohé z dramatického osobního života a zároveň mapuje historii Československa v druhé polovině 20. století.

Po filmu Věra 68 o nejslavnější české gymnastce Věře Čáslavské zachycuje **režisérka Olga Sommerová** v celovečerním dokumentu **Magický hlas rebelky osud zpěvačky a signatářky Charty 77 Marty Kubišové**. K celovečernímu dokumentu o Martě Kubišové vznikla **píseň Život není pes**, kterou společně s Kubišovou nazpívala, ne náhodou, **Aneta Langerová**. Klip k písni je k vidění na www.youtube.com/watch?v=Y80BaW0CGcY.

Film **Magický hlas rebelky** vstoupí do českých kin **17. července**, krátce předtím, **v sobotu 5. července, si odbude svou světovou premiéru na Mezinárodním filmovém festivalu Karlovy Vary**, kam byl vybrán do programu. Trailer k filmu je k vidění na www.youtube.com/watch?v=aAsqBRBWPpy.

„Martu Kubišovou miluju od svých mladých let, její elpíčko Songy a balady jsem v šedesátých a sedmdesátých letech poslouchala pořád dokola. Když bolševici v roce 1970 zakázali Martě zpívat, nesla jsem to v beznadějných sedmdesátých letech jako další ránu svobodě,“ říká Olga Sommerová. Režisérčina úcta ke zpěvačce vzrostla ještě poté, co Marta Kubišová podepsala Chartu 77. *„Možnost natočit o Martě životopisný film je pro mě pocta. V její osobnosti se setkávají dvě nejdůležitější komponenty lidského charakteru – vysoká umělecká profesionalita a integrita osobnosti – stát za svou pravdou a nenechat se ďáblem nalákat na pohodlnou cestu za cenu ztracené sebeúcty,“ dodává Sommerová.*

Film se natáčel v průběhu jednoho roku. Štáb se zúčastnil několika koncertů Marty Kubišové, navštívil bývalou zpěvaččinu chalupu, kde podepsala Chartu 77, již se záhy stala mluvčí, a kde byla po léta sledována Státní bezpečností. Při návštěvě Archivu bezpečnostních složek také Kubišová poprvé nahlíží do svazků, které na ni StB vedla. Zpěvačka se ve filmu potká nejen se svými přáteli z Charty **Danou Němcovou, Pavlem Kohoutem, Vlastimilem Třešňákem a Jaroslavem Hutkou**, objeví se v něm i její další kamarádi **Milan Hein, Václav Neckář, Petr Malásek, Karel Štolba, Fero Fenič, Iva Janžurová** a přítelkyně nejbližší – **dcera Kateřina**.

Součástí dokumentu jsou sekvence z muzikálu Touha jménem Einodis o baronce Sidonii Nádherné, který měl premiéru v loňském roce. Osud Sidonie, která vzdorovala dvěma totalitám 20. století, nacismu a komunismu, je paralelou Martina protestu proti normalizační komunistické moci. Postavu Sidonie ve zralém věku zpívá Marta Kubišová, Sidonii mladou **Aneta Langerová**. V písni Život není pes, která byla složena pro Magický hlas rebelky, vedou obě tyto zpěvačky dialog o Martině dvacetiletém zákazu zpívání. Anetě Langerové je právě sedmadvacet let, shodou okolností tedy přesně tolik, kolik bylo Martě, když jí komunisté zakázali zpívat.

Ve filmu jsou použity archivní filmové materiály z první Martiny kariéry, z jejího comebacku v roce 1989 a také dobové archivy odkazující na absurditu a zločinnost posledních dvaceti let

komunistického režimu v Československu. „Marta nikdy netrpěla hvězdnými manýry, světská sláva pro ni vůbec nic neznamenal, byť je nositelkou mnoha profesních cen. Překvapila mě například svým smyslem pro humor,“ **doplňuje Olga Sommerová**. Za své občanské postoje obdržela Marta Kubišová v roce 1995 státní vyznamenání – Medaili za zásluhy, v roce 1998 byla v rámci udělování cen Akademie populární hudby uvedena do Síně slávy, v roce 2002 získala další prestižní ocenění – Cenu Thálie. V roce 2012 získala i Řád čestné legie, nejvyšší francouzské státní vyznamenání. Marta Kubišová se narodila v roce 1942 v Českých Budějovicích. „Pro dokumentaristy je těžké natočit film o tak kladné hrdince, přesto jsem věděla, že si s tím režisérka Olga Sommerová poradí. Vzhledem k překážkám, které musela Marta v životě překonávat, bylo nakonec dramatických momentů k ztvárnění dostatek,“ **říká kreativní producentka z České televize Alena Müllerová**.

Celovečerní dokumentární film *Magický hlas rebelky* vznikl v producentské společnosti Evolution Films v koprodukcí s Českou televizí a s podporou Státního fondu kinematografie. Na vzniku filmu se podílela Dadja Altenburg-Kohlová, Nadace Crocodile a Bageterie Boulevard. Distributorem snímku je A-Company Czech.

27. června vydává Supraphon u příležitosti vzniku filmu *Magický hlas rebelky* stejnojmenný soundtrack, který obsahuje stěžejní hity Marty Kubišové od šedesátých let až do současnosti a exkluzivně také nový duet s Anetou Langerovou *Život není pes*. Soundtrack je tedy v zásadě přehledem toho nejlepšího z umělecké kariéry Marty Kubišové. Album obsahuje i píseň *Já chci být volná* z muzikálu *Touha* jménem Einodis.

ROZHOVOR S REŽISÉRKOU OLGOU SOMMEROVOU

Proč jste si pro svůj další film vybrala právě osobnost Marty Kubišové?

Martu Kubišovou miluju od svých mladých let, její elpíčko Songy a balady jsem v šedesátých a sedmdesátých letech poslouchala pořád dokola. Když bolševici v roce 1970 zakázali Martě zpívat, nesla jsem to v beznadějných sedmdesátých letech jako další ránu svobodě a pamatuju si, že jsem trpěla tíživou společenskou depresí, i když jsem studovala na jakémsi ostrově svobody, kterým tehdy FAMU byla. Já obdivovala dvě zpěvačky – Martu Kubišovou a Hanu Hegerovou, obě pro mě představovaly vrchol tohoto hudebního žánru. A když Marta podepsala Chartu 77, moje úcta k ní ještě vzrostla. Možnost natočit o Martě životopisný film je pro mě pocta, protože v její osobnosti se setkávají dvě nejdůležitější komponenty lidského charakteru – vysoká umělecká profesionalita a integrita osobnosti – stát za svou pravdou a nenechat se ďáblem nalákat na pohodlnou cestu za cenu ztracené sebeúcty.

O Martě Kubišové je známo, že nevyhledává publicitu, bylo těžké ji k natočení celovečerního dokumentu přesvědčit? A bylo pak snadné ji přimět k tomu, aby se ve filmu „otevřela“ tak, jak dokumenty žádají?

Marta, které například Bruno Coquatrix jako skvělé zpěvačce nabídl angažmá v pařížské Olympii, nikdy netrpěla slavomamem. Světská sláva pro ni byla to poslední, co ji zajímalo. Myslím, že kdyby nebylo přímlyvy jejího blízkého kamaráda, ředitele divadla Ungelt Milana Heina, že by se mi asi zdvořile omluvila. A nutit Martu k otevřenosti vskutku nebylo nutné, Marta je upřímná autentická bytost.

Překvapila vás Marta Kubišová něčím?

Martu jsem znala, před pěti lety jsem s ní natáčela dokumentární triptych o mluvčích Charty 77. Jako mluvčí nahradila Václava Havla, kterého komunisti zavřeli na čtyři roky do vězení. A čím mě Marta překvapila? Za prvé svým smyslem pro humor. A za druhé tím, s jakou pokorou, ale i vzdorem nesla zákaz zpívání, který přišel v jejích sedmadvaceti letech ve strmém kariérním vzletu. Marta umí přijímat osudové pohromy jako málokdo. Nesrovnatelně bolavější a více zraňující pro ni byl porod mrtvého dítěte doprovázený klinickou smrtí, který se udál dva roky po násilném ukončení její kariéry.

Ve filmu vystupuje Aneta Langerová, která s Martou Kubišovou dokonce nazpívala píseň pro tento film. Jak došlo k tomuto spojení?

V době natáčení filmu vznikal v divadle Ungelt muzikál libretistky Marty Skarlandtové a skladatele Karla Štolby o baronce Sidonii Nádherné Touha jménem Einodis. Hlavní postava Sidonie byla ztvárněna dvěma zpěvačkami, zralou Martou a mladou Anetou. Napadlo mě, že Anetě je právě sedmadvacet let, tedy tolik, kolik bylo Martě, když jí zakázali zpívat. Proto jsem inspirovala vznik písně, která je dialogem těchto dvou profesních kolegyň na téma Martina dvacetiletého nuceného mlčení.

Nedávno jste natočila dokument o Věře Čáslavské s názvem Věra 68, jde o portrét slavné sportovkyně. Jsou si tyto dva filmy něčím podobné?

Nevím, jestli je to náhoda nebo nenáhoda, ale Věra a Marta mají podobný osud.

Obě se narodily v roce 1942, obě byly miláčkem národa, měly za sebou hvězdnou kariéru a v sedmadvaceti letech je srazila pookupační normalizace. Místo vděčnosti nastoupil trest. Věra myla baráky, Marta lepila pytlíky. Obě tyto krásné ženy, které pro vlast něco znamenaly, Věra reprezentací na mexické olympiádě v roce 1968 a Marta v téže roce jako interpretka protiokupačního protestsongu Modlitba, řekly ďáblu NE a v tom NE vytrvaly až do revoluce roku 1989. Tehdy obě vystoupily na balkon Melantrichu a národ je vítal jako hrdinky.

Natáčet filmy o takových lidech, kteří si zachovali svou integritu a dali národu na vědomí, že je možné se násilí postavit za každou cenu jen proto, že nejsou ochotni lhát, je pro mě velká čest a taky důvod, proč točím filmy.

OLGA SOMMEROVÁ

Narodila se 2. 8. 1949 v Praze. V roce 1977 absolvovala FAMU – katedru dokumentární tvorby.

V letech 1991–2002 vyučovala na pražské FAMU, od roku 1994 vedla osm let katedru dokumentární tvorby. V roce 1995 byla na základě habilitační přednášky Dokumentární film – má láska jmenována docentkou. Od roku 2005 do roku 2009 vyučovala jako mimořádná profesorka na Akademii umění v Banské Bystrici. Natočila přes sto dokumentárních filmů, za něž získala čtyřicet cen na domácích a mezinárodních filmových festivalech. Ve svých filmech se zabývá sociálními tématy a mezilidskými vztahy, později pak i významnými osobnostmi a fenomény společenského a uměleckého života, feminismem a nedávnou historií naší země. Na základě úspěšného filmu *O čem sní ženy* vydala tři stejnojmenné knihy rozhovorů a knihu *O čem sní muži*, které se staly bestsellerem.

Výběr z filmografie:

S tebou, táto (1981), Máte rádi Smetanu? (1989), Miluj bližního svého! (1990), Feminismus po česku (1994), Mít nebo být? (1995), Nesmrtelná hvězda Božena Němcová (1997), Požehnaný prokletý básník Bohumil Hrabal (1998) (Trilobit 1999), O čem sní ženy (1999), Ztracená duše národa (2001) (Trilobit 2002), Konec světa v srdci Evropy (2002) (Hlavní cena na festivalu Ústí nad Orlicí 2003), Máňa po deseti letech (2003), Sedm světél (2008), Drž rytmus! (2009) (Hlavní cena na festivalu Ústí nad Orlicí, Cena na Art and Film festival Telč 2010, Cena Vize 97 Dagmar a Václava Havlových na festivalu Zlatá Praha 2010), Charta 77 (2009), Věra 68 (2012) (Cena poroty Ústí nad Orlicí 2012, Čestné uznání FICTS Milano 2012, Trilobit 2013, Zlatý ledňáček Finále Plzeň 2013, Cena za nejlepší dokument MIDA Šanghaj 2013, 2. cena ATLANT, Lipetsk, Rusko 2013)

ROZHOVOR S MARTOU KUBIŠOVOU

Když vás Olga Sommerová oslovila, že by o vás chtěla natočit celovečerní dokument, jaká byla vaše první reakce?

Moje první reakce byla, že to určitě z časových důvodů nepůjde. Ale Milan Hein, ředitel Divadla Ungelt, zabojoval ve prospěch Olgy Sommerové, a tak se v dubnu 2013 začalo natáčet.

Olga Sommerová po natáčení řekla, že jste jí například překvapila svým smyslem pro humor. V životě jste se musela vyrovnávat se spoustou dramatických situací, byl to tedy humor, co vám pomáhalo je překonat?

Nevím, asi jsem trochu cynik...

Když vám bylo sedmadvacet let, tedy v době, kdy jste byla už velmi populární a respektovanou zpěvačkou se zkušenostmi s vystupováním v zahraničí, přišel zákaz zpívání. Svého třetího Zlatého slavíka jste si už kvůli začínající normalizaci musela převzít na začátku roku 1970 v ústraní redakce časopisu Mladý svět. Co pro vás tehdy znamenal fakt, že nebudete moct zpívat?

Vůbec jsem nemohla uvěřit tomu, že by si to režim vůči mně dovolil a speciálně tím způsobem, kterým to zrealizoval.

V 70. letech vás stíhala StB a zvláště po podepsání Charty 77, jejíž jste byla 13 měsíců mluvčí, se sledování přiosťřilo. Jaké máte na tuto dobu vzpomínky? Co zbylo dobrého? Jsou to alespoň přátelé z disentu?

Určitě mi zůstali přátelé na celý život. Kde já bych se coby zpěvačka seznámila s tolika úžasnými lidmi. A také jsem se díky Chartě 77 dostala k důležité a zajímavé literatuře.

Při natáčení filmu jste poprvé nahlédla do svazků, které na vás vedla StB. Zaskočily vás některé informace, které jste se ze svazků dozvěděla?

Vlastně ani ne. Nikdy jsem do těch svazků nechtěla nahlížet. Před lety jsem to rozmlouvala i své mamince. Tak k tomu došlo až teď při natáčení filmu.

Patříte k těm málo osobnostem v českém rybníčku, které opravdu nikdy netrpěly hvězdnými manýry, světská sláva pro vás nic neznamenala. Přesto – jak jste se po roce 1989 vyrovnávala s comebackem, který by vám mohla závidět leckterá světová hvězda?

Nebylo to jednoduché. Trvalo mi to docela dlouho, než jsem ten svůj další životní kotrmelec vybalancovala.

K filmu Magický hlas rebelky vznikla píseň Život není pes, jenž jste nazpívala společně se zpěvačkou Anetou Langerovou. Proč zrovna s ní a jak se vám se zpěvačkou, jež je dnes ve věku, kdy vám zakázali komunisti zpívat, spolupracuje?

Anetkou jsem nadšená od první korepetice muzikálu Touha jménem Einodis a mám ji moc ráda!

Film Magický hlas rebelky ukazuje vaši profesní kariéru, ale zachycuje i řadu okamžiků z vašeho osobního života, které budou pro diváky překvapivé a nové. Jste člověk, který své soukromí neventiloval, jak došlo k tomu, že se do filmu dostaly i některé niterné okamžiky vašeho života?

To zřejmě dokázala Olga svým kouzlem osobnosti. Jinak žiju s pocitem, že jsem o sobě snad už všechno řekla. Něco si ale nechávám až do své knihy.

Kdybyste dostala dnes příležitost cokoliv ve svém životě změnit, udělala byste něco jinak?

Obávám se, že bych se zachovala ve všech případech stejně...

Co pro vás dnes znamená zpívání? Dokázala byste se ho z nějakého důvodu znovu zříct nebo byste se ho podruhé už nikdy nevzdala?

Protože se říká, že největší umění je skončit včas, rozhodla jsem se, že přestanu zpívat v 75 letech. Nerada bych totiž na jevišti vzbuzovala soucit.

Za přerušení vaší kariéry mj. mohla vámi nazpívaná píseň Modlitba pro Martu, která se stala symbolem nesouhlasu s okupací v roce 1968, v dobách normalizace bylo zakázáno vysílat ji v rozhlasu i v televizi, v průběhu sametové revoluce v roce 1989 znovu zněla ve vašem podání během demonstrací. Jaký máte k této pro národ důležité písni vztah?

Na začátku mé 2. pěvecké kariéry mi jedna paní řekla: „Paní Kubišová, vy jste se snad kvůli té písni narodila“ a já ji tak od té doby vnímám.

MARTA KUBIŠOVÁ

Narodila se 1. listopadu 1942 v Českých Budějovicích. Tatínek byl lékař – internista. Maminka byla dlouhá léta v domácnosti a o mnoho let později prodávala desky v prodejně Supraphonu v Celetné ulici v Praze. Mladší bratr Honza v roce 1968 emigroval do Kanady, kde žije dodnes. Amatéřsky zpívat začala Kubišová s taneční kapelou, kterou sestavili muzikanti z lázeňského promenádního orchestru Poděbrady, a v nedalekém Nymburce zpívala na odpoledních čajích. V letech 1959–62 byla zaměstnaná ve sklárnách, ke studiu doporučena nebyla. Vyhrála konkurz do pardubického Stop divadla, kde vystupovala jednu sezónu (1962–63). V roce 1963 získala angažmá v divadle Alfa v Plzni spolu s Bobanem Ondráčkem. Jejich první inscenace byla od Ludvíka Aškenázyho a jmenovala se Ukradený měsíc. Od září 1964 nastoupila do pražského Divadla Rokoko na Václavském náměstí, v té době se několikrát objevila i v TV pořadu Vysílá studio A. V prosinci 1965 se poprvé sešla s Helenou Vondráčkovou a Václavem Neckářem na jedné scéně v Rokoku a začali zkoušet představení Čekání na slávu. Sezóna v roce 1966 byla úspěšná. Přišla i stříbrná Bratislavská lyra za duet Oh, Baby, Baby s Helenou Vondráčkovou. Také účinkovala ve filmu Jana Němce Mučedníci lásky. V roce 1967 získala Zlatého slavíka za rok 1966 a bronzovou Bratislavskou lyru za duet Nech tu lásku spát s Waldemarem Matuškou. Účinkovala v seriálu Píseň pro Rudolfa III. režiséra Jaromíra Vašty.

V lednu 1968 byla s Vondráčkovou a Neckářem v Cannes na soutěži MIDEM. V březnu pak mělo v Rokoku premiéru představení Filosofská historie. V dubnu Kubišová vystupovala v pařížské Olympii

na pozvání Bruna Coquatrixe. Získala zlatou Bratislavskou lyru za píseň Cesta a účinkovala v televizním recitálu Náhrdelník melancholie režiséra Jana Němce.

Po okupaci vojsky Varšavské smlouvy 21. srpna se její píseň Modlitba pro Martu stala tzv. národním protestsongem. V listopadu pak vzniklo trio Golden Kids, ve kterém vystupovala společně s Helenou Vondráčkovou a Václavem Neckářem.

V anketě Zlatý slavík za rok 1968 byla Marta zlatá. Na show Golden Kids (Micro Magic Circus a Music Box No. 1) se psaly přímo nadšené kritiky.

V roce 1969 měla Marta první svatbu – jejím manželem se stal režisér Jan Němec. Ten s ní v tom samém roce natočil televizní hudební medailon Proudý lásku odnesou, výtvarně stylizovaný Josefem Vyleťalem. Jednalo se vlastně o klipy k jejímu prvnímu sólovému albu Songy a balady. V lednu 1970 se Marta stala opět Zlatou slavící za rok 1969, ale cenu obdržela už jen soukromě za dveřmi redakce Mladého světa. Doba přituhovala, začala normalizace.

Poslední vystoupení Marty s Golden Kids proběhlo 27. ledna 1970 ve sportovní hale v Ostravě.

Pragokonzert Martě od února zakázal její pěveckou činnost. Byla totiž příliš spjata se „srpnem 68“ a kvůli podvržené pornofotografii byl důvod k zákazu na světě. Trio Golden Kids se rozpadlo 3. února. Zřejmě všechny náhlé události této doby měly za následek, že v roce 1971 Marta ve vysokém stadiu těhotenství potratila a prožila klinickou smrt. V té době se živila lepením sáčků na hračky. Manžel Jan Němec později odešel do USA (v roce 1974, dva roky po jejich rozvodu, byl přinucen odejít do exilu).

V roce 1974 se Marta vdala podruhé, vzala si režiséra Jana Moravce. V roce 1977 se stala signatářkou a následně (po uvěznění Václava Havla) byla i mluvčí Charty 77. Podobně jako ostatní signatáři byla průběžně sledována StB. 1. června 1979 se Martě narodila dcera Kačenka, její největší životní radost a nejlepší song jejího života. V letech 1981–89 byla Marta zaměstnaná jako referentka zásobování ve Výstavbě sídlišť. 10. prosince 1988 byla pozvána na první „povolenou“ demonstraci ke 40. výročí vyhlášení Deklarace lidských práv. Zazpívala tehdy na Škroupově náměstí, a šlo tak vlastně o její první veřejné vystoupení od roku 1970.

Sametová revoluce v roce 1989 Martu opět rozezpívala. 21. listopadu na balkóně Melantrichu na Václavském náměstí poprvé po letech zazpívala Modlitbu pro Martu a hymnu. Po boku tehdy měla svého kamaráda Václava Havla. Její první návrat na pódium se uskutečnil 3. prosince v rámci Koncertu pro všechny slušný lidi. Supraphon ještě v prosinci téhož roku vydal reedici jejího jediného alba Songy a balady. Jeho křest se po 20 letech konal v Lyže Pragensis.

Její první samostatný koncert se uskutečnil 2. června 1990 v Lucerně, kde jí byl dodatečně předán Zlatý slavík – tzv. „doživotní“.

V únoru 1992 se rozjel i pořad na pomoc zvířatům „Chcete mě?“, který se vysílá dodnes.

Konzert Golden Kids Comeback se uskutečnil 3. listopadu 1994. V Lucerně jim tehdy byla předána platinová deska za 250 000 prodaných nosičů. Tento koncert si zopakovali i v následujícím roce a tím era Golden Kids skončila.

28. října 1995 získala Marta (z rukou prezidenta ČR Václava Havla) Státní vyznamenání za zásluhu a později také Svatováclavskou cenu. V rámci udělování cen Akademie populární hudby byla v roce 1998 uvedena do Síně slávy.

V roce 1997 vyšla Martina první biografická kniha Chytat slunce, kterou napsal Adam Georgiev. Druhá biografická kniha Asi to tak sám Bůh chtěl vyšla v roce 2005 a jejím autorem je Luboš Nečas.

Několik let je Marta čestnou členkou správní rady v Nadaci na ochranu zvířat a také jednou z patronek Projektu Šance.

Od roku 1997 je její domovskou scénou Divadlo Ungelt v Praze. 21. listopadu 2001 měl v Ungeltu premiéru komorní muzikál Líp se loučí v neděli od Andrew Lloyd Webbera, za který Marta v roce 2002 získala cenu Thálie.

V roce 2008 vydal Supraphon DVD Příběh. Jde o výběr klipů především z 60. let, ale nechybí ani ty ze současnosti.

Zatím poslední Martin recitoval v Divadle Ungelt se jménem S nebývalou ochotou... a premiéru měl 22. dubna 2010. V roce 2010 vyšlo díky Supraphonu 3CD Vyznání. V roce 2012 vydal Supraphon k Martinu jubileu 6CD Zlatá šedesátá. Jde o kolekci 125 písní z let 1963 až 1970.

29. října 2012 předal Martě Pierre Lévy, velvyslanec Francie v České republice, insigne rytíře Řádu čestné legie. Také vyšla další kniha o Martině životě s názvem Marta Kubišová, kterou napsal Luboš Nečas. Křest této knihy se uskutečnil 29. listopadu 2012 v Divadle Ungelt.

Muzikál Touha jménem Einodis měl premiéru 19. června 2013 na Letní scéně Divadla Ungelt. Na libreto Marty Skarlandtové napsal hudbu Karel Štolba a Marta se o roli baronky Sidonie Nádherné dělí s Anetou Langerovou. Postava Sidonie Nádherné je Martě bytostně blízká. Byla to inteligentní a svobodomyšlná žena, velká milovnice zvířat i nadšená kuřačka.

SOUNDTRACK

Magický hlas rebelky
Písně z dokumentárního filmu Olgy Sommerové
27. června vydává Supraphon

1. Já chci být volná (s Anetou Langerovou)
2. Chci právo trubky mít
3. Depeše
4. Nechte zvony znít
5. S nebyvalou ochotou (Walkin' Back To Happiness)
6. Loudá se půlměsíc (Ange est venu)
7. Magdalena (Aleluya)
8. Nepiš dál
9. Hej, pane zajíci! (s Helenou Vondráčkovou)
10. Už se léto schovává (Playing Solitaire With My Memories)
11. Cesta
12. Modlitba pro Martu
13. Proudý (Prove It)
14. Hej, Jude (Hey, Jude)
15. Mamá (When My Dollies Have Babies)
16. Ring-o-ding
17. Denně čekám (Anyone Who Had A Heart)
18. Šlechtici (s Václavem Neckářem a Helenou Vondráčkovou)
19. Lampa
20. Tajupnej hráč
21. Dobrodružství s bohem Panem (Greensleeves)
22. Vyznání
23. Život není pes (s Anetou Langerovou) – novinka 2014

© **Evolution Films**

(všechny zde uvedené informace, včetně doslovných citací, jsou k volnému použití)

KOPRODUCENTI:

DADJA ALTENBURG-KOHL

VYROBENO ZA PODPORY:

DISTRIBUTOR:

PARTNER DISTRIBUCE:

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI:

XANTYPA

PARTNER:

SOUNDTRACK K FILMU
VYDÁVÁ SUPRAPHON